

Hugo Woerdeman

The College of William and Mary

Department of Mathematics

P.O. Box 8795

Williamsburg, VA 23187-8795

Verenigde Staten

hugo@math.wm.edu

Column Wiskundigen in den vreemde

From the old new world

Hugo Woerdeman is al vijftien jaar verbonden aan het College of William and Mary in Virginia, de op-één-na-oudste universiteit van de Verenigde Staten. Hij studeerde en promoveerde aan de Vrije Universiteit te Amsterdam op het gebied van de operatorentheorie en is sinds 2001 full professor aan het College. Zijn sollicitatie in het land van de onbegrensde mogelijkheden was een heel avontuur. Over de meest uiteenlopende zaken wordt onderhandeld: een heel verschil met de situatie in Nederland waar de meest uiteenlopende zaken juist vastliggen. Wat is de invloed van de vrijmarkteconomie op het leven aan de universiteit?

Sollicitatieprocedures verschillen nogal van land tot land. Ik heb er zelf verscheidene meegemaakt, zowel als kandidaat als als deel van de beoordelingscommissie, zoals ze dat in België noemen. Van enkele collega's heb ik ook ervaringen gehoord. Ik zal over de verschillen wat vertellen.

Als je in de Verenigde Staten wordt uitgenodigd is dat over het algemeen voor een interview van een of twee dagen. Een belangrijk element hierin is de colloquiumlezing, een gelegenheid om je onderzoeksresultaten uiteen te zetten. Iedereen die geïnteresseerd is, kan die bijwonen. Voor de faculteitsleden voor wie de onderzoekskwaliteiten het belangrijkste zijn, is dit het voornaamste deel van je interview. Verder ontmoet je verschillende leden van de afdeling apart of in groepjes, is er een ontmoeting met het afdelingshoofd en een met de decaan. Het is de decaan die uiteindelijk het contract uitschrijft maar over het algemeen volgt die het advies van de afdeling. In onze afdeling stemmen we over wie het contract als eerste aangeboden moet worden en onze decaan heeft tot nu toe altijd ons advies gevolgd. Soms staan er ook nog andere dingen op het programma. Lesgeven is in onze afdeling van het *College of William and Mary* dermate belangrijk dat we onze sollicitanten ook een lezing aan studenten of een echt college laten geven. Hierdoor zijn er verscheidene kandidaten afgevallen. De voornaamste taak van de commissie die aangesteld is voor de sollicitatieprocedure (the hiring committee) is

te beslissen wie er uitgenodigd wordt. Hiervoor moeten over het algemeen honderden curricula vitae en aanbevelingsbrieven worden doorgelezen.

In Europese sollicitatieprocedures speelt de commissie een veel belangrijkere rol. In sommige gevallen is het alleen de commissie die de kandidaten ontmoet (zoals het in Nederland en Frankrijk het geval is in sommige procedures). Deze commissies worden afhankelijk van het land en de aard van de positie (UD, UHD of hoogleraar) weer verschillend samengesteld. In een sollicitatieprocedure waar ik in Nederland deel van uitmaakte, waren het allemaal wiskundigen van de afdeling, terwijl er in België professoren vanuit allerlei afdelingen in zaten, van binnen de universiteit en van andere universiteiten. In de Verenigde Staten zijn het over het algemeen de wiskundigen van de afdeling die deel uitmaken van de commissie.

Er is ook een ander groot verschil tussen de procedures. Zo worden de kandidaten in België en Engeland allemaal op dezelfde dag uitgenodigd en geïnterviewd, terwijl het in de Verenigde Staten ondenkbaar is dat je op een officiële manier hoort wie de competitie is. Op onze afdeling komt het voor dat een kandidaat er nog is terwijl een andere al op het vliegveld aankomt. In zo'n geval zorgen we ervoor dat de twee kandidaten niet meegenomen worden naar hetzelfde restaurant. In Europa hoef je trouwens niet op een etentje te rekenen. In Engeland is het zo dat je op de dag zelf hoort wie de baan aangeboden krijgt. Je moet dan ook bereid zijn om de baan onmiddellijk te accepteren. In de VS is het aanbod vaak pas het begin van een uitgebreide onderhandelingsprocedure, helemaal als de kandidaat meerdere contracten aangeboden heeft gekregen.

Het is duidelijk: er zijn heel wat verschillen. En dan heb ik het nog niets eens over Italië gehad waar kandidaten nationaal geplaatst worden in een universiteit. De grote verschillen komen natuurlijk ook door de grote verschillen tussen de landen. De kringen in Europese landen zijn soms zo klein dat men alle kandidaten al kent, terwijl dat in de VS dat nooit het geval is. Als er meer uitgebreide uitwisselingen tussen de Europese landen zullen komen, gaan de procedures in Europa misschien meeveranderen. We zullen zien. ←